

мисли всѣки, който не е лакомъ само за имане. Той, този, който те подведе и уби моя животъ, знаеше, че Тънкия като се пропие — ще свърше живота си съ убийство.

— Може да е тъй, ала и азъ съмъ виновенъ.

— Не, ти не си виновенъ. Ти ако не бѣше миналъ тогава, нѣмаше да влетяшъ въ тая бела. Виновенъ е той. И сега ще получи отплатата си.

— Като е тъй, ние нѣма ли да получимъ отплата? — запита смутенъ Павелъ.

— Не, — отвърна решително Царка. Защото ние сме победенитѣ; и ние сме негови жертви. Чрезъ насъ той трѣбва да си получи заслуженото.

— Не знамъ, Царке, — завърши Павелъ, — азъ виж-